

Dos Chester Brown

Còmic

Louis Riel Ed el payaso feliz

Chester Brown

La Cúpula, Barcelona, 2007

Josep Gálvez

El canadenc Chester Brown és un dels autors més representatius del còmic alternatiu que des dels anys 80 va donar continuïtat al moviment *underground*. De la seva obra havíem conegut el relat autobiogràfic *Playboy*, publicat per La Cúpula, la mateixa editorial que l'any passat va treure dos dels seus llibres més signifi-

catius: *Ed, el payaso feliz* i *Louis Riel: un cómic biogràfic*, del qual us oferim un parell de vinyetes.

El primer llibre és una sèrie apareguda primer en el *comic book* autoeditat *Yummy Fur*. S'hi recrea un univers veritablement singular, regit per les lleis del subconscient que modifiquen el temps, barregen la vida i la mort i afegeixen dimensions paral·leles, i en el qual els personatges pateixen amputacions o la trasplantació del cap de Ronald Reagan a un penis.

Aquest món poblat per éssers estranys com ara pigmeus devoradors de rates, els sants es masturbaven i el sexe, que és sinò-

nim de desig i de frustració alhora, és tan desmesurat i particular que no pot ser sinó la plasmació d'obsessions, creences i temors de l'autor.

Tot i aquesta extremada càrrega d'individualitat, la veritat és que aquest llibre de Brown assoleix un significat col·lectiu, com ho evidència l'assetjament al que l'han sotmès *lobbys* moralistes i la censura, tant al seu país com als EUA.

A *Louis Riel: un cómic biogràfic* l'autor torna a desenvolupar la seva especial visió de la relació entre l'individu i la col·lectivitat. El rerefons de la narració és l'expansió de l'Estat del Ca-

nadà, que es va realitzar tot marginant sectors importants de la població —indis i mestissos d'origen francès— i afavorint les grans corporacions —Companyia de la Bahía de Hudson i la Canadian Pacific.

Ara bé, el centre del relat l'ocupa la contradictòria personalitat de Louis Riel, cap dels mestissos revoltats contra el govern del Canadà. El seu carisma de líder, les seves fugides i indecisions, els seus dubtes davant la violència política i les seves visions religioses configuren una desequilibrada síntesi entre la seva funció de representant d'una col·lectivitat i la seva megalomania.

La vaga de la vida

Infantil i juvenil

No, no i no!

Amélie Couture

Traducció d'Enric Tudó

Il·lustracions de Juliet Pomés

Cruïlla, Barcelona, 2007

A partir de 7 anys

Andreu Sotorra

www.andreusotorra.com

La novel·la és tan breu que gairebé no dona temps a païr la riquesa de fons que amaga. L'autora francesa Amélie Couture (1972) va debutar fa cinc anys amb aquest relat per als lectors primerencs sobre la superació de la mort i el dolor per la pèrdua d'un ésser estimat, en aquest cas, l'àvia de la protagonista.

Publicista d'ofici, l'autora no s'ha deixat influir per la tendència literària abocada al gènere fantàstic i s'ha ariscat a ser titllada de melodramàtica amb un argument realista que, si bé no és absolutament nou —la mort explicada als petits ha estat tocada aquí sovint—, sí que la presenta amb un tractament fresc, com si no passés, cosa que la fa una novel·la atractiva pel recorregut que obliga a fer al lector entre el que es diu i el que no es diu.

Couture fa de la seva protagonista un personatge rebel a causa de les circumstàncies. La pèrdua de l'àvia,

amb qui vivia després de la separació dels pares en un poble petit —espai geogràfic que permet a l'autora recrear-se en impressions de to líric que no enfarfequen el text—, porta la criatura a caure en la tristesa i en una indignació amb ella mateixa i amb la vida. Per això decideix fer la seva personal revolució i es declara en vaga. En vaga de tot. Vaga de colònies, vaga de menjar, vaga de parlar, vaga de jugar, vaga d'entendre el pare i la seva nova companya, vaga de canviar de residència del camp a la ciutat... El contrast entre la seva actitud i la inicial incomprensió del pare provoca alguna situació mig aventurera, com la de fugir amb un germà petit, fill de la nova companya, actitud que fa reaccionar els adults i fa avançar el relat cap a un final positiu.

El títol original no enganya: *La grève de la vie*. Actes Sud la va publicar fa cinc anys i va ser escollida pels lectors joves per al premi Chronos. En català, canvia de títol, més cridaner, i d'il·lustracions, molt millor la coberta catalana i, a l'interior, amb unes làmines de to suau, que respiren tendresa, de classicisme radical, i que alteren la realitat només en la làmina de l'àvia, amb davantal i monyo del temps de la picor; lluny de la d'una àvia d'avui en dia que té una néta de vuit o nou anys.

Dur com una pedra

Freakando

The Shield

Carles Santamaria

Les sèries policíiques són un dels gèneres televisius amb més tradició i han creat veritables mites dins dels defensors de la llei i l'ordre. Des dels Intocables d'Elliot Ness, implacables perseguidors de gàngsters i malfactors, fins a Grissom i els seus ajudants, incansables cercadors de proves d'ADN, passant pel tinent Colombo i la seva immutable gavadina, tenim una llista plena de policies i agents federals catòdics.

Poques sèries han reflectit la duresa de la vida policial com *The Shield*, en què els policies no són ni bons ni dolents, més aviat tot el contrari. La trama se centra en una unitat d'elit de la policia de Los Angeles que

no dubta a utilitzar la violència, molts cops extrema, per detenir assassins, lladres i narcotraficants. Tampoc tenen escrúpols a

l'hora d'aprofitar la seva privilegiada situació per cometre delictes i fer-se un bon sobresou. El seu cap és Vic Mackey, un veritable

líder capaç de mantenir la unitat dels seus subordinats, mentre s'escapoleix de totes les investigacions que afers interns desenvolupa per enxampar-lo.

Poques vegades s'ha vist en televisió una producció on els policies siguin tan humans. Per què no aprofitar-se de la detenció d'uns narcotraficants per quedar-se part de la mercaderia i treure'n profit? Vic considera que la seva part de defensor de la llei l'ha complert amb la detenció del malfactor i, com que el sou és justet, ell mateix es cobra una recompensa. Real com la vida mateixa.

Una sèrie rodada en exteriors de barris conflictius, amb moviments de càmera constants i en què els protagonistes viuen cada dia com si fos l'últim, molts cops amenaçats, alhora, pels delinqüents i els mateixos companys de comissaria. *The Shield* és un diamant, robat, esclar, de la televisió.

Un lladre a la casa de la memòria.

Tim Wynne-Jones.

Traducció d'Aurora Ballester

Cruïlla, Barcelona, 2007

A partir de 15 anys

El protagonista té 16 anys i no es pot queixar de res. Un dia fa autostop i coneix un personatge que fa que es desencadenin tot d'esdeveniments que remouen el passat i li fan veure el futur d'una altra manera.

La Fede, la Soli, la Loli i la Panoli.

M. Àngels Bogunyà

Il·lustracions de F.G. Zecchi.

Baula, Barcelona, 2007.

A partir de 10 anys

Una casa antiga a punt d'enderrocar és un pou de misteris. Els més supersticiosos fins i tot creuen que hi ha fantasmes. Una capsa plena de papers obre un món d'interrogants que la colla investiga.

Les confessions de Titus Burns.

Jesús Cortés

Bromera, Alzira, 2006

A partir de 15 anys

Dir-se Titus no és broma. Les bromes les fan els altres. Si qui se'n diu, però, sap reaccionar amb ironia, té molt de guanyat. Fins i tot pot aconseguir que, en un viatge de fi de curs a París, una noia li canviï la vida.